

BUBÁČEK

Michaela Šatopletová

BUBÁČEK

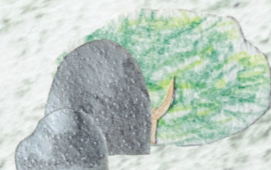
Michaela Šatopletová

Daleko předaleko, za horami a řekami stojí les. Je domovem pro mnoho bytostí, malých i velkých, se zuby a drápy nebo hebkou srstí a širokýma očima. Uprostřed toho lesa se nachází palouček, přes který protéká čiperný potok a vedle něho stojí pevně zakořeněný vysoký

STROM.

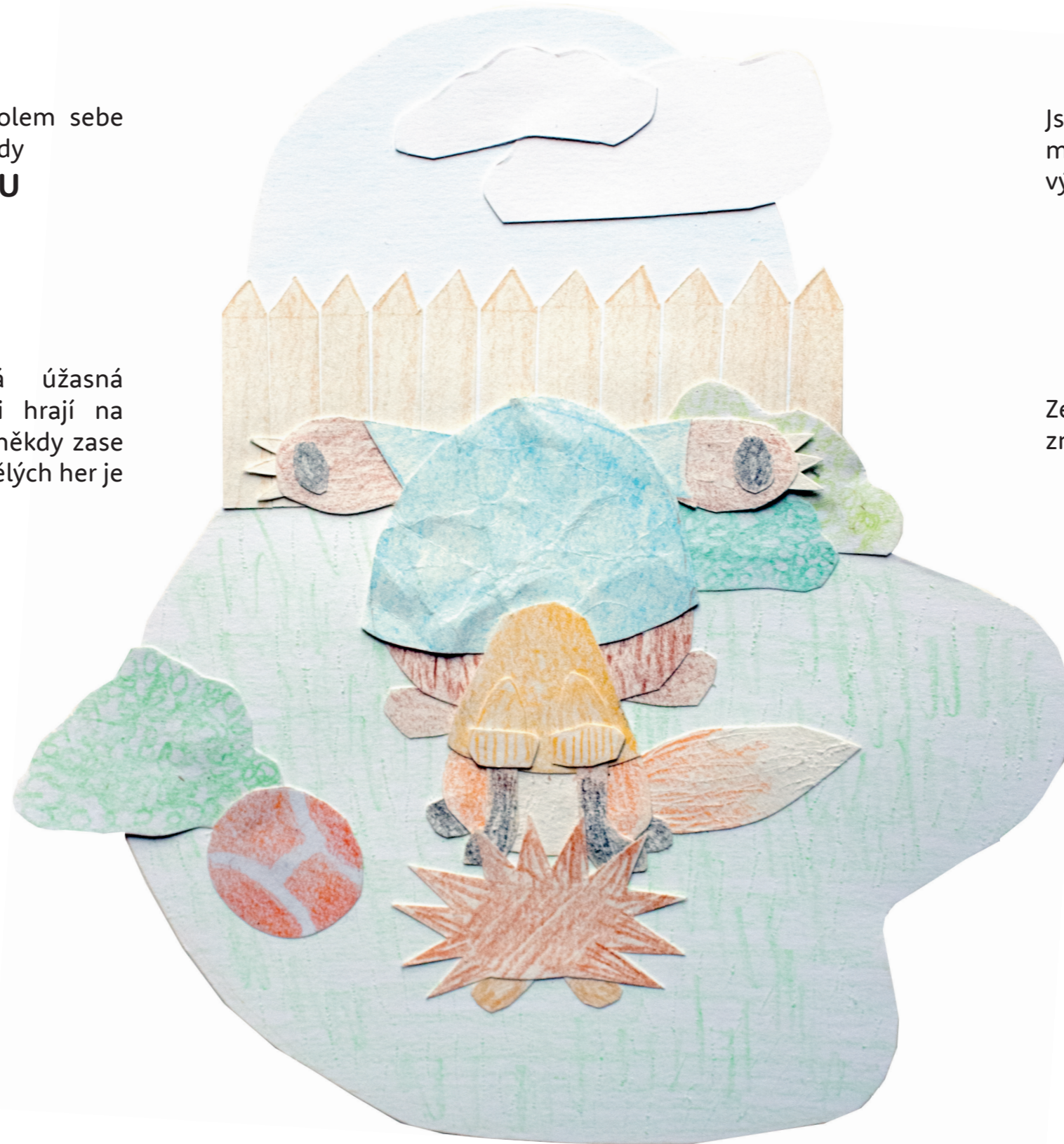
Ve větvích toho stromu se skrývá malá chaloupka, skoro jako z pohádky. Postavená ze dřeva, obrostlá mechem a s červenými dveřmi. Přestože vypadá staře není neobydlená, ale je domovem malé Sovičky.

Sovička ale není osamělá, kolem sebe má své věrné kamarády

MEDVĚDA, LIŠKU A JEŽEČKA

se kterými často zažívá úžasná dobrodružství. Jeden den si hrají na babu, další na schovávanou, někdy zase na piráty a mnoho dalších skvělých her je ještě určitě čeká.

Jsou to její nejlepší kamarádi a všem na sobě moc záleží. Jednou na další dobrodružné výpravě se ale Sovička zatoulala a skončila tak v lese úplně

SAMA.

Ze začátku neměla žádné obavy, les přece zná a sluníčko svítí. Kamarády určitě zase brzo najde.

Bloudila ale dlouho, až se ze dne stala noc a ona zůstala úplně sama ve tmě v lese. Tu a tam něco zašramotilo, zahvízdal prudký a studený vítr v korunách stromů jakoby měla přijít velká bouře a sovičkou začal zmítat neklid. Bloudila ještě nějakou dobu a za neustálého kvílení větru ji začal popadat

STRACH.

Nevěděla co ji může čekat na každém dalším kroku. Bude to větev? Strašidelný pařát? Je to opravdu jen kvílení větru nebo ji něco sleduje? Strachovala se celou dobu a myslela si, že vše bude dobré jen co se vrátí domů.

Bohužel pro ni, když už se konečně přiblížila ke svému domečku a dostala se dovnitř zjistila, že díky silnému větru se rozbila světla a ona musela zůstat zase sama ve

TMĚ.

Vše na ni pomalu doléhalo a sovička se cítila sama a opuštěná. Každou další chvilkou ji bylo hůř a hůř, nevěděla co má dělat a tak jen seděla a trápila se dál, sama ve svém pokojíčku a zprvu malý bubák se zvětšoval, až ji celou

PŘEROSTL.

Mezi tím co se Sovička trápila sama doma, její kamarádi se další odpoledne rozhodli že ji navštíví a vydají se na další dobrodružství. Když už se pomalu blížili k jejímu stromovému domku začali slyšet tiché vzlykání a tak se ho rozhodli prozkoumat. Přes okno domečku viděli, jak sedí sklíčená ve tmě a ihned se jí rozhodli

POMOCI.

Dali hlavy dohromady a snažili se přijít s plánem. Ježečka napadlo donést jí krásná blyštivá jablka, Medvěda zase kupu sladoučkého medu který prosvítí každou chvíli ale Liška dostala zcela jiný nápad. Co kdyby pochytili světlušky a přinesli je Sovičce? Tak už by se nemusela bát tmy protože by jí vždy posvítily! Kamarádi se shodli, že je to z jejich nápadů nejlepší a vydali se na palouček světlušek.

Na paloučku panoval klid a zvířecí kamarádi se rozhlíželi po světluškách. Poletovali jim v přítmí nad hlavami a zvířátka je začla jednu po druhé nahánět do sklenice, ve které si Medvěd dříve schovával svůj sladoučký med. Museli se hodně snažit, ale brzy zjistili, že nejlépe jim to jde

SPOLEČNĚ.

Medvěd svými velkými tlapkami naháněl světlušky z velké výšky, Liška, která nedosáhla tak vysoko svými tlapkami a ohonem směřovala hejno přímo k Ježečkovi, který držel sklenici. Společnými silami dokázali naplnit sklenici a s dobrým pocitem se vrátili za Sovičkou.

Když přišli zpátky k chaloupce, zaklepli na její červené dveře a čekali. Čekali dlouho, až si chvíli mysleli, že tam Sovička ani není. Ale i když trvalo dlouho, než Sovička dokázala otevřít dveře pro své kamarády, zůstali v její blízkosti a čekali

TRPĚLIVĚ.

Nakonec ale v sobě Sovička dokázala najít dostatek odvahy otevřít svým kamarádům, i když si to o sobě už nemyslela. A přestože byla venku tma skoro tak jako vevnitř, jen co k sobě pustila své kamarády, světlo ze sklenice se rozlilo místností a zvláštním způsobem zahnilo i tmu, kterou Sovička cítila uvnitř sebe.

Světlo ze světlušek prozářilo celou chaloupku, ale možná ještě větší radost udělala Sovičce společnost jejích kamarádů. Přestože strach ji nikdy neopustil úplně, stále ho viděla skrývat se v různých temných zákoutích, cítila se o mnoho lépe a také

BEZPEČNĚ.

Noc se proměnila v den, zatímco kamarádi seděli společně kolem sklenice světlušek a povídali si o všem, co je jen napadlo. Všechny jejich nejistoty, strachy a obavy se nakonec zdáli o dost menší, když už je neskřývali hluboko uvnitř sebe a sdíleli je mezi svými blízkými.

Sklenice světlušek dlouho stála u nočního stolku, jako jistota, která odežene strach pryč. Ale bylo jí potřeba stále méně a méně, až se jednoho dne kamarádi dohodli, že světlušky už jsou více potřeba jinde. Otevřeli tedy okno, odšroubovali víko a vypustili celý roj světlušek do světa.

Kamarádi pokračovali ve svých dnech jako předtím, se spoustou her a dobrodružství. Přestože se Sovička ještě párkrát ocitla sama po tmě v lese, už se nikdy nenechala zmrazit pařáty strachu. Naopak, zvykla si na jeho přítomnost a časem se stal důležitou součástí jejího života, dokonce by se dalo říct, že se strach stal

jejím
PŘÍTELEM.

Bubáček

Michaela Šatopletová

Tato kniha vznikla jako bakalářská práce v roce 2023
na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni, v ateliéru
Knihy a tvarování papíru
Vedoucí práce MgA. Mgr. Petra Soukupová

